

De God die mij als Herder geleid heeft

door: P. Fuzier

Genesis 48:15-16

Hoe treffend zijn de woorden van Jakob, toen hij Jozef zegende in zijn beide zoons Efraïm en Manasse: *“God, voor wiens aangezicht mijn vaderen Abraham en Isaak gewandeld hebben; God, die mij als herder geleid heeft, mijn leven lang tot op deze dag; de Engel, die mij verlost heeft uit alle nood, zegene deze jongelingen, zodat in hen mijn naam en die van mijn vaderen Abraham en Isaak voortleven en zij in menigte mogen toenemen in het land”*. Als Jakob achterom kijkt aan het eind van een lang leven van honderd zevenenveertig jaar, is hij zich ten volle ervan bewust dat hij niet steeds met God heeft gewandeld. Zijn vaders wel! Ondanks hun falen, heeft hun wandel in zijn geheel beantwoord aan Gods gedachten. Maar al moet hij zo’n oordeel over zijn leven uitspreken, toch getuigt hij van de zorg van God die hem nooit heeft verlaten, die hem *“als Herder geleid heeft”*, zijn leven lang, *“tot op deze dag.”* Jakob is tijdens zijn hele leven het voorwerp geweest van Gods trouwe zorg! Hij heeft ook ervaren, wat David later zegt: *“Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij”* (Ps. 23:4). En hij kan er nog aan toevoegen: *“de Engel, die mij verlost heeft uit alle nood”*. Niet alleen de liefde van God heeft hij ervaren in de hele uitoefening van de tucht die zijn deel was, maar ook Zijn kracht en hulp en uitredding. Ondanks al zijn gebreken, door alle misstappen heen, is God trouw geweest. Aan de avond van zijn leven kan Jakob daarvan getuigen! Hij is gelukkig, nu Jozef en diens zonen aan zo’n God te kunnen toevertrouwen. Zijn zegen roept hij voor hen in.

Aangekomen bij een nieuwe mijlpaal op de weg, kunnen wij ook een blik achterom werpen. Hebben wij voor het aangezicht van God gewandeld? Deze vraag doet ons het hoofd buigen. Laat het ons tot echte en ware verootmoediging brengen! Als wij de wandel en het getuigenis beschouwen van onze voorgangers, erkennen wij onze grote zwakheid en het verval, waarin wij leven. Zeker, zij hadden ook hun tekortkomingen, het waren ook mensen, maar zij hadden toewijding, de vreze Gods, eenvoud van geloof, gehoorzaamheid aan het Woord. Wij kunnen ook spreken van de God, *“voor wiens aangezicht onze vaders gewandeld hebben”*. En ieder van ons kan eraan toevoegen: *“de God, die mij als Herder geleid heeft mijn leven lang, de Engel die mij verlost heeft uit alle nood”*.

Hebben wij die ervaring niet gehad in de tijd die achter ons ligt, net zoals we het in de afgelopen jaren hebben gehad? In de moeilijkheden van de weg, in gevaren, tegenover de valstrikken van de vijand – wij hebben gelukkig steeds de trouw van onze goede Herder ondervonden en de kracht van Hem die ons heeft geholpen en bevrijd. Wat zou er van ons geworden zijn, als wij die niet tot onze beschikking zouden hebben gehad? Die ondersteuning blijft dezelfde voor de hele weg die vóór ons ligt. Geloofd zij God!

Kunnen wij ook niet de zegen invoeren van deze trouwe God over de geslachten, die na ons komen en die – als de gemeente nog enige tijd op aarde gelaten wordt – zullen opgroeien te midden van een wereld, waarvan het karakter steeds duidelijker wordt, waarin de listen van de vijand steeds scherpzinniger worden, waarin het steeds moeilijker wordt een waar christendom te beleven? Ja, wilt U onze kinderen zegenen. Wilt U ze bewaren in de *“oude paden”* (Jer. 6:16). Laat ze alle nieuwigheden met verleidende en bedrieglijke schijn verwerpen. De vijand zou graag willen dat wij ons aanpassen om het zogenaamd *makkelijker* te maken. Laten wij *“de oude grenzen”*, door onze vaders gesteld, niet verzetten (Spr. 22:28). Zij hebben voor het aangezicht van God gewandeld en hebben in gemeenschap met Hem wijsheid en geestelijk onderscheidingsvermogen verkregen, die wij met eerbied en ontzag erkennen. Daardoor kunnen wij afstand nemen van kritiek en nieuwigheden die de vrucht zijn van onnadenkendheid en eigenwijsheid.

Daarom, laat deze jonge generatie met een echt voornemen van het hart de Heer trouw blijven (Hand. 11:23). Laten zij het Woord met gebed lezen om er voedsel voor hun ziel in te vinden, en het onderwijs dat men moet kennen om trouw te kunnen wandelen. Laten zij zich onderwerpen aan dit onderwijs en bewaard blijven voor menselijke redeneringen. De geduldige studie van de Schrift zal ons bewaren voor de zonde die *onopzettelijk* plaatsvindt (Num. 15:22,36). De gehoorzaamheid aan dit onderwijs zal ons bewaren voor de zonde uit *trotsheid* (Ps. 19:12-13). Mogen onze jonge mensen groeien, zodat zij geestelijk volwassen worden en in staat zijn de verantwoordelijkheden te dragen die hun toevertrouwd zijn tot eer van God.

Zonder teveel in de bijzonderheden van het leven van Jakob te treden, willen wij enkele treffende feiten uit dit lange leven in herinnering roepen. Ze zijn rijk aan lering voor ons. Het zal ons beter laten begrijpen hoe groot de zorgen zijn van de Herder, en wat de kracht van de Engel is. Wij zien hoe Jakob is gevormd door de tucht die hij ondervond gedurende zoveel jaren, om aan het eind daarvan in staat te zijn vrucht voor God te dragen. Dat alles is een illustratie van het werk van Gods genade in ons en de uitoefening van de tucht van de Vader ten aanzien van Zijn kinderen. Het dient ertoe om ons aan Zijn heiligheid te doen deelhebben en ons vrucht te laten dragen (Hebr. 12:10; Joh. 15:2,8). God is een goed werk in ons begonnen, Hij zal het ook voltooien tot op de dag dat alle gevolgen ervan zichtbaar zullen worden tot Zijn heerlijkheid (Fil. 1:6). Laat die gedachte ons aansporen, ons leiden om ons hart voor God te oefenen, opdat we een beter begrip krijgen van het *waarom* van de tuchtelingen waardoor Zijn goedheid ons leidt: *“Nu schijnt alle tuchtiging wel op het ogenblik zelf geen vreugde maar voor droefheid te zijn, maar daarna geeft zij aan hen die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht van gerechtigheid”* (Hebr. 12:11).

Al voor de geboorte van Jakob en Esau, stootten de beide kinderen tegen elkaar (Gen. 25:22). Deze botsing van de persoonlijkheden heeft zich voortgezet in het vervolg; het was kenmerkend voor de betrekkingen tussen Jakob en Esau (Gen. 25:23). In het begin was Jakob een *eenvoudig*¹ man, die in tenten woonde (Gen. 25:27). Dat wil zeggen: hij was een man die voldaan was over wat God hem gaf, en hij leefde als een vreemdeling op aarde. Het was een gelukkig begin van zijn leven, dat een nog gelukkiger einde zou hebben, maar helaas na veel misstappen en veel tuchtelingen, die zijn trouwe God hem oplegde. De zegen van God was aan *Jakob* beloofd, want Hij had gezegd: *“de meerdere zal de mindere dienen”*. Er was geloof voor nodig om die te beërven, maar in plaats van geduldig te wachten op de vervulling van Gods belofte, gebruikte Jakob menselijke middelen, die weinig prijzenswaardig waren. Hij dacht in zeker opzicht dat het doel de middelen heiligde.

Ook nu zijn er mensen die dat denken en doen. Vanaf het ogenblik dat het doel dat men najaagt naar Góds gedachten schijnt te zijn, komt de keus van de middelen er weinig op aan, zo lijkt men dan te denken. Wat een ernstige fout! Jakob heeft vele jaren van smartelijke tucht moeten doorbrengen, om te leren dat het geloof alleen werkzaam moet zijn en dat alles wat van het vlees is weggedaan moet worden. Bij Esau zien wij alleen de werking van het vlees, bij Jakob een mengeling van vlees en Geest. Er zijn op onze weg *“goede werken, die God tevoren heeft bereid”*, werken van het geloof, opdat *“wij daarin zouden wandelen”* (Ef. 2:10). Wij zouden hetzelfde doen als Jakob, als wij zouden proberen die werken te organiseren. Wij laten ons dan niet leiden door het geloof; dit is een van de

gevaaren van dingen die men gemeenschappelijk onderneemt. Laten wij onze ogen niet sluiten voor de tucht, die God ons zou kunnen zenden om ons stil te zetten op die weg.

Na van Esau het eerstgeboorterecht te hebben gekocht (Gen. 25:29-34), probeerde Jakob op instigatie van zijn moeder op listige wijze de zegen te verkrijgen, die zijn vader in zijn blindheid aan Esau wilde geven. Maar de zegen was door God aan Jakob toegezegd! Als Isaak niet was tegengehouden, zou hij de zoon naar het vlees tot erfgenaam van Gods beloften hebben gemaakt, en dat om aan zijn eigen vleselijke begeerten te voldoen! De vleselijke begeerten strijden altijd tegen de ziel (1 Petr. 2:11). De geschiedenis van Isaak laat zien hoever ze ons kunnen brengen, als God niet tussenbeide komt. In zijn geliefkoosde wildbraad zocht Isaak kracht om de dienst van God te volbrengen (Gen. 25:28; 27:3-4). Maar zoekt men tegenwoordig ook niet de geestelijke kracht in de prikkeling van het vlees, volgens wat naar onze smaak is, met voorbijzien van Efeziërs 5:18?

Wat zullen we zeggen van Rebekka? Zij stookte Jakob op om zijn vader te bedriegen. Zij beval hem: *“Nu dan, mijn zoon! hoor mijn stem in hetgeen ik u gebied”*. Ze nam zelfs de vloek op zich, die haar zoon vreesde. Wat een voorbeeld gaf deze moeder aan haar zoon! Rebekka moest dan ook een harde tucht ondervinden. Ze walgde van het leven vanwege de Hethitische vrouwen van Esau. Ze bleef voortaan gescheiden van de zoon die ze liefhad en ze zou de aarde verlaten zonder hem nog terug te zien, hoewel ze hem slechts voor enige tijd naar Laban had gestuurd.

Jakob bedroog zijn vader, hij stapelde de ene leugen op de andere: *“Ik ben Esau (...) ik heb gedaan zoals u tot mij gezegd hebt. Eet van mijn wildbraad. De HERE, uw God heeft mij doen slagen”*. Hij bevestigde het nog eens, toen Isaak vroeg of hij het werkelijk was: *“Ik ben het”*. Op die vleselijke manier, met leugen en bedrog, bracht Jakob zijn vader ertoe hem de zegen te geven, die hem naar Gods gedachte toekwam. *“En Esau haatte Jakob om die zegen, waarmee zijn vader hem gezegend had”*. Om de toorn van Esau te ontvluchten, stuurde Rebekka hem naar Haran. Isaak beval hem ook te gaan (Gen. 27:42 - 28:5).

Op de weg erheen ontmoette God hem te Bethel. God zou hem er twintig jaar later weer terugbrengen. Jakob kreeg onvoorwaardelijke beloften van God, maar in zijn huidige toestand kon hij er niet van genieten. Hij voegde allemaal eigen voorwaarden eraan toe: *“Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op deze weg, die ik reis, en mij gegeven zal hebben brood om te eten, en kleren om aan te trekken; en ik in het huis van mijn vader in vrede zal weergekeerd zijn; zo zal de HERE mij tot een God zijn!”* (Gen. 28:20-21). Op die plek was hij bang: *“Hoe vreselijk is deze plaats!”* Een ongerust geweten is altijd bang in de tegenwoordigheid van God (Gen. 3:10).

Ruim twintig jaar bleef Jakob in Haran bij Laban en hij was er in zijn dienst. Laban zei: *“Vertel mij wat je loon moet zijn?”* Jakob antwoordde: *“Ik wil u zeven jaar*

¹ huiselijk (NBG); oprecht (SV); homely (Darby).

dienen voor uw jongste dochter” (Gen. 29:15-20). Maar Laban bedroog hem en gaf hem na die zeven jaar niet Rachel, maar zijn oudste dochter Lea tot vrouw. Die tucht had hem de ogen moeten openen en hem ertoe moeten brengen zijn eigen gebreken en bedrog te veroordelen. Doen wij niet dikwijls net zoals Jakob? Overkomt het ons ook niet dat wij niets begrijpen van de tucht die wij ondervinden, en de lessen die God ons wil leren? Laban bracht Jakob ertoe nog eens zeven jaar te dienen voor Rachel (Gen. 29:27-28). En hij hield hem nog een derde periode van zes jaar, waarin Jakob de bedriegerij van Laban moest verdragen (Gen. 30 en 31).

Toen dacht God aan Rachel. Zij baarde een zoon (Gen. 30:22-24). Na de geboorte van Jozef, zei Jakob tegen Laban: “Laat mij vertrekken.” God had tegen hem gezegd: “*Ik heb gezien alles, wat Laban u doet*” (Gen. 31:12). Maar Jakob vertrouwde niet alléén op God, anders zou hij zijn toevlucht niet tot een list genomen hebben. Hij wilde de sterkste lammeren, de gespikkelde, gevlekte of zwarte krijgen en Laban de zwakkere laten houden (Gen. 30:25-43). Nog een keer bedroog Jakob Laban, door hem in het ongewisse te laten over zijn vertrek, terwijl Rachel de afgoden van haar vader stal (Gen. 31:17-21).

Er begon een nieuwe periode voor Jakob. Op weg naar Haran had hij in een droom de engelen van God zien opstijgen en neerdalen op de ladder, die op de aarde stond en waarvan de top tot in de hemel reikte. Op de terugweg ontmoette hij weer engelen van God (Gen. 32:1). Maar de tucht die zijn deel is geweest, heeft op dat ogenblik schijnbaar niet veel vrucht opgeleverd. Hij is de hele tijd bezig met berekenen en het bedenken van listen om de gevreesde toorn van Esau te stillen. Hij maakt voorbereidingen en daarna bidt hij pas. Hij bidt tot de God van Abraham en Isaak en niet tot *zijn* God. Na het gebed wacht hij niet op antwoord, maar komt hij terug op het plan dat hij bedacht had om Esau gunstig te stemmen. Hij liet Rachel en Lea en de twee dienstmaagden met zijn elf kinderen over de Jabbok² gaan. Hij bleef alleen achter in Pniël³. Daar streed God met Jakob tot aan de dageraad.

Jakob leerde daar een belangrijke les, namelijk dat het vlees niet kan worden verbeterd. Het blijft vijandschap tegen God, het moet geoordeeld worden: “*En toen Hij zag, dat Hij hem niet overmocht, roerde Hij het gewricht van zijn heup aan, zodat het gewricht van Jakobs heup verwrongen werd*”. Daarna, toen het eigen ik eenmaal verbroken was, openbaarde Jakob de kracht van het geloof en worstelde hij verder met God: “*Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent*” (Gen. 32:26). De zegen die hij vroeg en waarvoor hij streed tot aan de overwinning, verkreeg hij niet door list, zoals de zegen van Isaak. Jakob weende en smeekte Hem! Wat een verandering bij hem!

---

² “leegmakend”

³ “naar God gewend”

God liet hem toen zijn naam zeggen, de naam Jakob⁴. Het herinnerde hem aan heel zijn eigen geschiedenis. En Hij gaf hem een *andere* naam: Israël, d.i. overwinnaar of vorst Gods. Toch antwoordde God niet op zijn vraag, want Hij noemde hem niet Zijn eigen naam. Jakob was nog niet in staat de gemeenschap met God te genieten. Hij stond nog onder de tucht, als straf voor zijn zonden. Als je gestraft wordt, kun je de gemeenschap met God niet genieten. Het vervolg laat ons zien dat Jakob inderdaad nog niet staat was de vreugde van deze kostbare gemeenschap te kennen. Zodra hij Esau zag, gebruikte hij weer de middelen die hij van tevoren bedacht had. Ze waren nutteloos, want God had – ongetwijfeld in antwoord op zijn gebed – het hart van Esau al vriendelijk gestemd. Esau liep op hem af en omhelsde hem. Esau was tevreden gesteld, maar Jakob ging hem toch weer bedriegen. Hij vroeg hem voor hem uit te trekken en beloofde hem in Seir te komen opzoeken. Maar in plaats van daarheen te gaan, ging hij naar Sukkoth⁵, en hij bouwde zich daar een huis en verloor op die manier zijn vreemdelingschap. Daarna trok hij naar Sichem, waar de droevige gebeurtenissen van Genesis 34 plaatsvonden.

“*Daarna zei God tot Jakob: Maak u op, trek op naar Beth-El, en woon aldaar; en maak daar een altaar voor de God, Die u verscheen, toen u vluchtte voor het aangezicht van uw broeder Esau*” (Gen. 35:1). Bethel was de plaats waar God hem verschenen was, toen hij op de vlucht was voor Esau. De HERE had hem teruggebracht, zoals Hij het hem beloofd had. Hij was met Jakob geweest en Hij had hem bewaard, overal waar hij heenging. Hij had hem nooit verlaten, totdat Hij alles gedaan had wat Hij gezegd had (vgl. Gen. 28:15). En dat was allemaal gebeurd ondanks het gedrag van Jakob. Wat een trouwe Herder!

De terugkeer naar Bethel was een heel belangrijke fase van de geschiedenis van Jakob. Nu had hij begrepen wat de tegenwoordigheid van Heer vereiste voor hem en voor zijn huis. Hij trok op naar Bethel in een toestand, die overeenkwam met de heiligheid van het huis Gods en hij bouwde een altaar voor de God die hem geantwoord had in de dag van zijn benauwdheid, en die met hem geweest was op de weg die hij gegaan was. Op die plaats gaf de HERE hem opnieuw de naam Israël, die hij in Pniël al had gekregen. God openbaarde Zichzelf hier wel – wat Hij in Pniël nog niet had kunnen doen – en wel als “God de Almachtige”. Voortaan genoot Jakob de gemeenschap met God. De tucht die hij tot nu toe had ondervonden, was voorbij.

Het leek dus erop dat God de weg van Jakob effen moest maken en hem vanwege de toestand waarin hij zich nu bevond verder alle beproevingen zou moeten besparen. Toch heeft Jakob vanaf dat ogenblik en gedurende de tijd van Genesis 34, die toen aanbrak, de ergste beproevingen van zijn leven doorstaan. Hij leerde nu een *andere* vorm van tucht kennen,

---

⁴ “hielenlichter”

⁵ “hutten”

opvoedende tucht die God gebruikte niet om hem terug te brengen, maar om hem voor te bereiden en te vormen, opdat hij de laatste zeventien jaar van zijn leven *nuttig* zou zijn voor de Meester.

De eerste rouw: Debora, de voedster van Rebekka stierf (Gen. 35:8). Wat een les voor hem! Rebekka had hem in een vleselijke opwelling aangezet om zijn vader Isaak te bedriegen. Dat moest tot in de wortel geoordeeld worden. Jakob moest niet alleen teruggaan tot Rebekka, maar tot degene die haar had *gevoed*. Laten we die les onthouden. De zonde moet altijd geoordeeld worden tot in zijn verste oorsprong, tot op de bodem.

Daarna opnieuw rouw (Gen. 35:19). Hier werd het hart van Jakob geraakt. Hij had Laban gediend had om Rachel te krijgen, maar deze liefde werd nu uitgeblust. En wat een dingen waren er te oordelen bij hem tijdens zijn verblijf bij Laban!

Daarop werd Isaak weggenomen (Gen. 35:29). Geschiedkundig hoort de dood van Isaak hier niet thuis. Maar de Geest van God plaatst dit sterven hier. Voor Jakob was dit ook een aanleiding om zichzelf te oordelen in Gods licht. De band met het verleden werd verbroken.

Deze drie perioden van rouw brachten Jakob ertoe zijn listen, zijn bedriegerijen te oordelen. Voor hem was het verleden, met zijn pijnlijke herinneringen, nu helemaal voorbij. De genade van God had de personen weggenomen, die Jakob alleen al door hun tegenwoordigheid herinnerden aan zijn falen.

Jozef werd geboren toen Jakob al lange tijd bij Laban was. Het vormde de aanleiding om tegen zijn schoonvader te zeggen: "Laat mij vertrekken" (Gen. 30:25). Na zijn verblijf in Bethel werd Benjamin geboren, maar dit werd Rachels dood. De kinderen van Rachel zijn allebei typen van Christus. Ten aanzien van hen zou Jakob beproevingen meemaken die zijn vaderhart zouden breken, maar die Jozef en Benjamin ook *kostbaarder* zouden maken voor zijn hart. De tucht die God ons geeft voor onze geestelijke vorming, onze voorbereiding tot de dienst, heeft tot resultaat dat Christus kostbaarder wordt voor ons hart. Is het niet de moeite waard erdoorheen te gaan, hoeveel lijden het ook met zich meebrengt, om ten slotte al de vruchten ervan te smaken?

De tucht die aan de terugkeer van Jakob naar Bethel *voorafging*, was een straf van Godswege, de vergelding van leugen en bedrog. Hij moest die ondergaan met het doel hem terug te brengen op het pad van gerechtigheid en heiligheid, de weg van de oprechtheid. De tucht die hij onderging *na* zijn terugkeer te Bethel had tot doel hem ertoe te brengen niet alleen zijn wegen te oordelen, maar ook zijn zonde tot in de verste oorsprong. Dat is de rouw van Genesis 35. De rouw die hij later over Jozef en Benjamin kreeg te verwerken, droeg echter het karakter van een *vormende* tucht. De vruchten ervan werden openbaar in de laatste zeventien jaar van zijn pelgrimschap in Egypte. In type is het de

tucht die tot resultaat heeft dat de gevoelens van het hart nauwer aan de Persoon van *Christus* verbonden worden.

Jakob had Rachel meer lief dan Lea (Gen. 29:30). God nam Rachel weg. Israël had Jozef meer lief dan al zijn zonen (Gen. 37:3). God nam Jozef weg! Juister gezegd: Jakob *dacht* meer dan twintig jaar lang dat God hem had weggenomen. Eerst beschouwde hij Jozef als verslonden door een wild dier (Gen. 37:33-35). Toen zijn zonen hem later kwamen zeggen: "Jozef leeft nog", bleef zijn hart er koud onder, want hij geloofde het niet (Gen. 45:26; zie ook 42:36).

Aan de ene kant moesten *de broers van Jozef* tot zelfoordeel worden gebracht vanwege het ernstige kwaad dat ze hadden bedreven. Aan de andere kant moest *Jakob* volledig afstand leren nemen van alles, waarvan de tucht van God hem wilde vrijmaken. De omstandigheden werden door God zo geleid dat Benjamin, die Jakob bij zich had willen houden, terwijl zijn andere zoons naar Egypte gingen om voedsel te kopen vanwege de honger, ook mee moest gaan. Eerst weigerde Jakob: "*Toen zei Jakob, hun vader, tot hen: Gij berooft mij van kinderen! Jozef is er niet, en Simeon is er niet; nu zult gij Benjamin wegnemen! al deze dingen zijn tegen mij*" (Gen. 42:36). Hoe dikwijls *lijkt* het erop dat de dingen tegen ons zijn, dat God ons van alles berooft. Maar ten slotte zal Hij ons zegenen.

Voor Jakob was de druk van de omstandigheden zodanig dat hij moest buigen onder de hand van God. Hij zei: "*En wat mij aangaat, als ik van kinderen beroofd moet worden, dan worde ik beroofd!*" (Gen. 43:14). Wat een tegenstelling tussen de houding van Jakob in die omstandigheden, en hoe hij zich vroeger had opgesteld! Dit was het wonderlijke gevolg van de zorg en de tucht van God, die hem als een Herder had geleid. En Hij zou dat doen tot aan het einde van de reis. Alle lijden, alle pijnlijke tucht die verdragen moest worden, vond plaats met het oog op dit einde! Voortaan zou God hem rijkelijk kunnen zegenen en het einde van zijn leven zou getuigen van het werk dat Gods genade in hem had volbracht! Wat een bemoediging te bedenken dat God in ons hetzelfde wonderbare werk kan verrichten, dat Hij toen in Jakob heeft gewerkt!

Als de broers van Jozef ertoe gebracht zijn hun zonde te belijden, en als Jakob gevormd is door de tucht, kan hij met zijn kinderen naar Egypte gaan. Daar hervindt hij Jozef en hij "*weende geruime tijd aan zijn hals*". Nu is het genoeg voor Jakob: "*Nu kan ik sterven, nadat ik uw aangezicht gezien heb, omdat gij nog leeft*" (Gen. 46:29-30). In type zien we hier dat de gelovige zo van Christus geniet, dat hij niets anders begeert. Hij kan in waarheid zeggen: "(...) mijn beker vloeit over".

Maar God wilde alle vruchten van Zijn werk in Jakob aan het licht brengen, en dat deed Hij in deze laatste periode van het leven van de aartsvader. Met grote waardigheid zegende hij Farao en herinnerde eraan dat de dagen van zijn leven, hoewel hij honderd dertig jaar was, toch *weinig* en *kwaad* waren geweest. Jakob was

zich ervan bewust dat het grootste deel van zijn leven verloren was. Daarna verzocht hij Jozef hem niet in Egypte, maar in het graf van zijn vaderen te begraven, in de gelukkige verwachting van de opstanding uit de dood. En Israël boog zich aanbeddend neer aan het hoofdeinde van het bed (Gen. 47:29-31).

Genesis 48 schildert de zegening van de zoons van Jozef. Met een merkwaardig onderscheidingsvermogen legde Jakob zijn rechterhand op het hoofd van Efraïm, hoewel hij de jongste was, en zijn linkerhand op het hoofd van Manasse. Toen Jozef hem erop wees dat Manasse de eerstgeborene was, antwoordde hij: “Ik weet het, mijn zoon, ik weet het”. Hij had veel moeten lijden om op dat ogenblik zo'n antwoord te kunnen geven aan zijn geliefde zoon Jozef. Maar hij liet zich niet leiden door zijn gevoelens. Er was geen vleselijke gedachte. Met al het onderscheidingsvermogen dat hij door het geloof bezat en dat de vrucht was van de tucht waardoor hij was gevormd, zegende hij de zonen van Jozef.

Daarna riep hij al zijn zonen bij zich: “*Komt bijeen, opdat ik u bekend maak, wat u in toekomstige dagen wedervaren zal. Verzamelt u en luistert, gij zonen van Jakob, luistert naar Israël, uw vader*” (Gen. 49:1). Hij was onderwezen in de gedachten van God en had de kennis van de verborgenheid des Heren. Zo sprak hij

de profetie van Genesis 49 uit: een profetie waarvan een deel vervuld is, terwijl een ander deel ervan nog toekomst is.

Laat deze studie ons ertoe brengen om te lezen en te overdenken wat het geïnspireerde Woord ons meedeelt over het leven van Jakob en de weg die God met hem ging! Dan zullen we nog duidelijker dan op deze enkele bladzijden de zorgen zien van de trouwe Herder voor één van Zijn schapen, en de macht van de Engel die Jakob verlostte uit alle nood. Dit geldt net zo goed voor alle Jakobs, die elkaar in alle tijden opvolgen! Laat dat ons bemoedigen, maar ook oefenen gedurende elke etappe van de weg. De verschillende vormen van tucht zijn onze aandacht waard. De tuchtiging wordt ons toebedeeld door Hem, die altijd blijft *de God van Jakob* en die onze *Vader* is, die ons tuchtigt tot ons nut, opdat wij aan Zijn heiligheid zouden deelhebben. Laten we de moed niet verliezen, zoals het Woord ons vermaant, maar laten we ook oppassen dat we de tucht niet verachten. Laten we het oor niet sluiten voor het onderwijs dat Hij ons wil geven. Integendeel, laten we erdoor geoefend worden en laat het voorbeeld van Jakob ons bemoedigen, zodat later de vreedzame vrucht der gerechtigheid voortgebracht zal worden tot heerlijkheid van Hem, die onze Herder is geweest tot op deze dag en die het zal zijn tot aan het eind!

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1966-3](#)

Titel: [Le Dieu qui a été mon Berger](#)